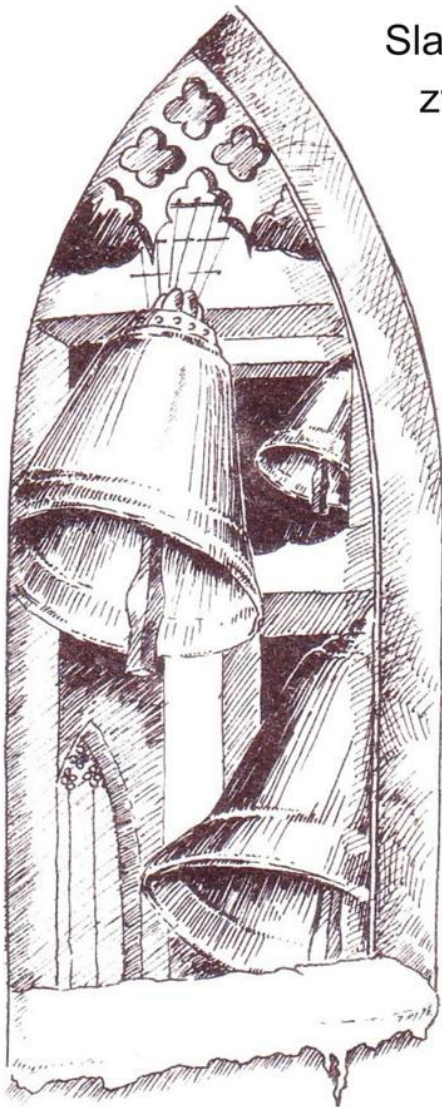




DOBRY PASTYR

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru zdarma

ROČNÍK 12 / ČÍSLO 4 / PROSINEC 2008



Slavnostně
zvony
se rozhoupaly,
v jásavých
tónech
svět
vykoupaly.
Radostně
hlaholí
v tmě
jejich
hlas:

Vánoce,
Vánoce
jsou
tady
zas!

Marie Rafajová

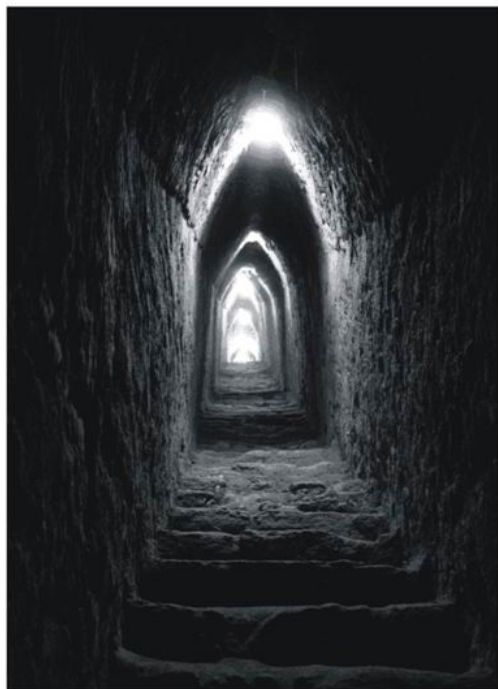
Vánoční světlo

„V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.“ Jan 1;4-5



Tak jsou tady zase Vánoce! Zvláštní posvátný čas, plný nervozity a očekávání, plný shonu, nákupů a shánění. Co můžeme udělat pro to, abychom prožili opravdu radostné a pokojné vánoční svátky? Jednou z mnoha oblíbených vánočních pomůcek, které pomáhají lidem vytvořit tu pravou sváteční pohodu, je příjemné světlo. V zimě se den zkracuje a noc prodlužuje, a tak už naši předkové pamatovali na dlouhé zimní večery a zavčas si připravili dost svící, loučí a později také petroleje do lamp. Dnes se zdá, jako by se toto období vrátilo s ještě větší intenzitou. Obchody jsou přímo zavalené množstvím svíček a lampiček těch nejroztodivnějších tvarů, a přiznejme si, že si je také docela rádi a s oblibou o Vánocích zapálíme. Člověk se rád dívá do toho malého plamínku, který prozařuje tmavou místnost svým mihotavým plápolajícím světlem. I dnes si mnozí znovu pořizují svícný a lampy, anebo si rádi posedí u krbu a pozorují, jak oheň pomalu strávuje voňavá borová polena. Snad proto, že se teplo, které z něj sálá, tak trochu přenáší i do naší duše, plné starostí a my se tak alespoň na chvíli zastavíme a zapřemýšlíme třeba nad samotným smyslem Vánoc.

Janovo evangelium nám připomíná, že Bůh na tento svět poslal světlo, jehož záři nemůže tma nikdy zcela pohltit. To se u jiných světelných zdrojů klidně může stát. Svíčka dohoří, v lampě dojde olej, i ta elektrická žárovka nebo barevný neon mají svou omezenou životnost. To jistě zjistil každý, komu někdy doma vypadly pojistky nebo el. jistič, protože na lustru praskla žárovka. I na tom vánočním stromku se musí vyměňovat svíce, ať už ty voskové nebo elektrické. Jak to ale udělat, aby nám to vánoční světlo pokoje vydrželo svítit pořád? To prvotní je asi uvědomit si, že všechna ta umělá světla, jakkoli jsou krásná a rádi se na ně díváme, nemohou svým světlem prozářit tu tmu, která se někdy nachází v lidském srdci. Pouliční lampy dovedou krásně ozářit ulici, vánoční svíčka zase krásně nazdobený štědrovečerní stůl, ale lidskou duši může prozářit jedině Boží láska, která se k nám sklonila v tom



malém dítěti, které se narodilo v chudé betlémské stáji před 2000 lety. „**V něm byl život a život byl světlem lidí**“ - píše Jan. Život Pána Ježíše se stal světlem již mnohým. Je poselstvím o Božím světle, které může posvítit na cestu každému, kdo Božímu Synu, tomu dlouho očekávanému a předpovězenému Mesiáši, otevře svoje srdce a svůj život. Ve 3. kap. Janova evangelia máme obraz toho, jak se lidé k tomuto světlu zachovali: „...světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“ (Jan 3;19b-21).

Ano, to světlo přišlo na svět, jde jen o to, jestli o něj budeme stát, jestli si raději nezapálíme nějakou příjemnější svíčku. To světlo z Betléma má totiž schopnost osvětlit i nejtemnější kouty našeho srdce. A to není vždycky příjemné. Tváří v tvář narozenému Spasiteli mizí domnělá lidská svatozář. Budeme mít odvahu se i letos poklonit před narozeným Králem, tak jako ti mudrci od východu? Věřím, že ano, vždyť Vánoce v lidských srdcích otevírají ty nejlepší lidské vlastnosti, štědrost, touhu po pokoji, radosti a vzájemném porozumění. To není samo sebou! Nad tím vším září to světlo z Betléma,

a to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila a nepohltil... Aleluja!

R. R.

90 let ČCE

Milí přátelé,

jak víte, naše církve si v těchto dnech připomíná **90 let od svého vzniku**. Včera se konalo v Praze v kostele u Salvátora setkání s bohatým programem k tomuto výročí. Využijme i my tohoto výročí a podívejme se spolu trochu do historie církve, která úzce souvisí s historií celého českého národa.

V 15. století po upálení M. J. Husa (během husitských válek) vznikla u nás tzv. církve **podobojí** (utrakvistická), nezávislá na Římu. V tomtéž století později se od církve podobojí oddělila malá skupina upřímných křesťanů - vznikla tzv. Jednota bratrská. Církevní historici tvrdí (a dá se jim v tom věřit), že JB byla krásným klenotem, skvostem mezi církvemi nejen ve své době, ale i v dalších staletích. Historie JB stojí za samostatné studium; připomeňme si pouze to, že bratři z JB (asi 100 let po vzniku této malé církve) jako první přeložili bibli z původních jazyků do češtiny - vznikla tzv. **Bible kralická**.

V té době se už v Evropě rozmáhala reformace, a sice dvojí. Jedna v Německu, z podnětu Martina Luthera a druhá asi o 20 let

později ve Švýcarsku, kde vůdčí osobností byl Jan Kalvín. Od těchto dvou mužů se v Evropě odvíjelo reformační hnutí. V 16. století a na začátku 17. stol. u nás existovalo několik protestantských (nekatolických) církví. Bitvou na Bílé hoře a následnou třicetiletou válkou nejvíce utrpěly právě české země. Zatímco jinde v Evropě (především v Německu) panovala relativní náboženská svoboda, na území Českého království bylo možné pouze vyznání katolické, a to na celých 160 let.

Až v r. 1781 vydal císař Josef II. tzv. toleranční patent, který umožňoval tajným nekatolíkům, aby se ke své víře přihlásili. Nebylo však možné se hlásit k husitské reformaci anebo Jednotě bratrské, **povoleno bylo pouze vyznání lutherské** (augsburské), co vzešlo z Lutherovy reformace v Německu, **nebo reformované** (helvetské), vyrostlé z Kalvínovy reformace ve Švýcarsku.

Koncem 19. a počátkem 20. století si mnoho kazatelů i laiků uvědomovalo, že své kořeny mají v české reformaci - v husitství a Jednotě bratrské. Sílilo přesvědčení, že je možné a žádoucí, aby se obě církve spojily v

jednu. Toto přesvědčení po celé řadě jednání vyústilo v tzv. generální sněm, který se sešel v Praze **17. a 18. prosince 1918**, tj. 7 týdnů po vyhlášení Československé republiky.

Přečtěme si text zásadního prohlášení, které bylo na onom sněmu přijato:

„Po stošedesátiletém pronásledování českých církví husitských byly pozůstatkům jejich tolerančním patentem z r. 1781 vnuceny konfese augsburská a helvetská. Avšak české evangelické církve vždy živě si byly vědomy, že vznikly z reformace české, z církve podobojí a Jednoty bratrské. Také z ducha jich stále byly živý. A proto nyní, kdy navrátila se českému národu vláda věcí jeho, obě církve evangelické, augsburského a helvetského vyznání, na svém generálním sněmu v Praze 17. prosince 1918 usnášejí se jednomyslně a slavnostně, že po třistaletém násilném odtržení od svých otců vracejí se k nim a navazují znovu zjevně na českou reformaci husitskou a na církve podobojí a Jednotu bratrskou. Majíce pak obě jeden původ, po příkladu těchto církví otcovských a dle odkazu J. A. Komenského v „Kšaftu“ slučují se a prohlašují se za církev jednotnou.

Tato spojená církev přijala název Českobratrská evangelická.

Dovolte ještě dvě poznámky.

První věc - ke sloučení dvou evangelických církví u nás došlo **pouze ve vnitrozemí, tj. v česky mluvících oblastech**. Ke sloučení nedošlo v pohraničí, kde bylo obyvatelstvo německé a převážná většina evangelických sborů byli luteráni (reformovaných neboli kalvinistů bylo nepatrně). Rovněž na Slovensku nedošlo ke spojení. Slováci, pokud nebyli katolíky, tak byli luteráni, kdežto reformovaní na jihu a východě Slovenska byli maďarské národnosti. Takže z národnostních důvodů zde sloučení nebylo reálné.

A druhá věc, která je podstatná pro církve v každé době. Určitě nám neuniklo v oné rezoluci z prosince 1918, že ve spojení těch dvou církví byl významný **národnostní důraz**. Dnes už nám slova toho textu znějí

trochu vzdáleně. Při vši úctě k našim předkům ve víře však víme a vyznáváme, že **obnova církve je možná pouze skrze Pána Ježíše Krista, Syna Božího**. To není výtka na adresu našich předků, oni by to jistě vyjádřili podobně. Jen chci říci, že spása a obnova není v Husovi či Lutherovi, ale v Ježíši Kristu. Požehnáním pro tento svět i pro náš národ se může stát pouze církev živá a probuzená. Za ni prosme, o ni usilujme. Amen.

*příspěvek při bohoslužbách z ne. 23. 11. 08
J. Marek*

Vánoční naděje k roku 2000 A ještě dál

...

Je tomu dva tisíce let,
kdy se splnilo zaslíbení Boží
a na svět přišel Spasitel.

Kdo vstoupil
do silového pole jeho lásky,
získal darem
srdce citlivé
a naději,
že semeno hořčičné
dá vyrůst stromu
plnému zpívajících ptáků.

Dítě z betlémských jeslí
a muž umírající na Golgátě
dodnes láme ledy
a vrací pokoj
sevřenému srdci.

*Úryvek z básně ze sbírky
„Variace na jediné téma“
od Pavla Smetany*

Ze sborového života:

Noví členové sboru

Neděle 19. října a neděle 16. listopadu jsou pro mnohé lidi obyčejným datem, pro sestru Darinu Balovou, sestru Evu Loydovou a bratra Karla Kovalčíka však byly dnem, kdy se rozhodli vstoupit do našeho sboru. Bratr Kája navíc tu listopadovou neděli přijal po předchozí přípravě i křest. O přepis do našeho sboru požádala také sestra Ludmila Vavrečková, která už kdysi do našeho sboru patřila, potom se však přestěhovala a nyní se opět vrací do svého mateřského sboru. Všechny sestry i bratra mezi námi srdečně vítáme a radujeme se z jejich rozhodnutí. Kéž vám Pán dá sílu ve vašem rozhodnutí vytrvat a obstát ve všech životních zkouškách. Rádi bychom, abyste mezi námi našli svůj domov. Kéž by se i mezi námi jednou mohl naplnit ten verš ze Skutků sv. ap. „**Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával k spáse.**“ Sk 2;47

Někteří i odcházejí...

Naše radost by byla úplná, kdyby z našich řad někteří občas neodcházelí. V poslední době rezignovali na své členství br. Rostislav Sedláček - k 1. 9. 2008 a br. Oldřich Mičan - k 30. 11. 2008. Důvody oba bratři sdělili v osobním dopise staršovstvu.

Tiha současnosti

Žijeme uprostřed složité doby, není vždy jednoduché vytrvat a obstát vůči sobě, vůči Pánu Bohu a vůči svým bližním. Nároky křesťanského života se mnohým zdají příliš těžké, mnozí také ztrácejí důvěru ke svým bližním i k církvi jako takové. Pořád silněji mi znějí v uších slova Pána Ježíše, která řekl svým učedníkům, když byl s nimi sám na Olivové hoře; hovoří zde o znacích poslední doby, doby před 2. příchodem Krista:

„A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět; povstanou lživí proroci a mnohé svedou a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých. Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“ Mat 24;10 - 13

I to patří do adventu - upozornění, že Ježíšův příchod se blíží. Budeme připraveni?



Fotografie ze křtu Káji Kovalčíka



R. Rosický

Máme se o Vánocích poddat iluzi? Nebojte se!

Po týdnech příprav se nám otevírá očekávaný vánoční čas. Mnoho lidí touží zvláště o těchto svátcích po klidu a míru. Píšeme si to ve vánočních přáních a pozdravech, které si v tak ohromném množství vyměňujeme. A myslíme to jistě upřímně. Ale o kterých Vánocích během dvou tisíciletí, kdy se slaví Kristovo narození, byl všude na zemi klid a mír? Ani moc nejmocnějších vládců, ani přání bezmocných ho nedokázaly na světě nastolit. A technický pokrok? Ten umožňuje zabíjet nevinné čím dál tím snadněji, jak nás přesvědčily stále připomínané teroristické útoky v New Yorku 11. 9. 2001. Máme se tedy poddat skepsi nebo se v několika svátečních dnech poddat iluzi snu a na chvíli zapomenout na všechno hrozné? Myslím, že nic z toho by nám nepomohlo. Podívejme se raději do vlastního nitra. To nemusí být únik ze světa, ale spíš cesta ke středu našeho života.

K vánočnímu času se váže jeden životní příběh. V padesátých letech dvacátého století prožívala Vánoce v naší zemi řada vynikajících lidí v komunistickém vězení. Mezi nimi také řeholník, redemptorista, Otec Dominik Metod Trčka. A ten měl zřejmě i ve vězení radost a pokoj v srdci, když si o Vánocích tiše prozpěvoval vánoční píseň. Dozorce, který ho slyšel, to považoval za zločin, jako všechno náboženství, a dal tohoto už starého muže potrestat umístěním do studené kobky. Tak ho vlastně odsoudil na smrt, protože mu bylo následně opakovaně odmítnuto lékařské ošetření. Smrt skutečně po několika málo měsících přišla. Bezmocný řeholník měl v nitru pokoj a radost, dozorce a jeho nadřízení měli moc, ale od lásky a pokoje byli zřejmě velmi daleko. Umučený řeholník byl svatořečen. Ti, kdo způsobili jeho smrt, nebyli odsouzeni, jak to na světě mnohdy bývá.

Ale vraťme se k našemu nitru. To může také radostí zpívat - a není k tomu třeba bezpodmínečně ani bohatství, ani dokonce vnější svoboda. Anebo může být nešťastné či

zlé a své neštěstí a zlobu přenášet na druhé. A tak vraždit. Někdy jen velmi pomalu a nepozorovaně, ale účinně. Jindy nápadně a okázale, jako při teroristických útocích.

Vánoce nás vybízejí, abychom byli milí, štedří, dělali druhým radost. To je jistě výborná věc. Ale Vánoce mohou být přitom i cestou do našeho nitra. Co tam najdeme? Jen starosti? Samý smutek či výčitky? Nebo jen vzpomínky na to, co bylo a už není? To všechno tam také může být. Ale snad tam najdeme i radost z toho, že vůbec žijeme. Že jsme schopni překonat zlé věci, které nás v životě potkaly. Bez touhy po pomstě a bez zloby. A hlavně bychom tam měli najít stopy lásky druhých lidí, které nás natrvalo obohatily. Mnohý najde i stopy lásky nepojmenovatelné, ve které křesťan rozpoznává lásku Boží. Skutečně tajemství, o kterém je těžko mluvit, ale ze kterého můžeme žít.

A tak se nám může stát bližším jednoduchý a přitom v mnohém nepochopitelný příběh Ježíšova narození. Ne jen v podobě figurek Betléma a ve zpěvu vánočních písní. Ale v našem vlastním životě. Když se nám spojí pravdivé vědomí o množství zla ve světě, ke kterému bohužel sami ledacos přidáváme, s tajemstvím hloubky našeho srdce, může se stát něco podivuhodného, co se podobá vyprávění o pastýřích v evangeliu. Ty obklíčilo Boží světlo a slyšeli slovo andělů: "Nebojte se!", jak píše evangelium. Objevíme my sami něco podobného? Snad ano. Přejme si to navzájem. Potom si můžeme začít zpívat. Z hloubky nitra a svobodně. Nejen, že nám to nikdo nezakáže a že nás snad nepotrestá žádný dozorce, jako onoho řeholníka. Ale my sami zjistíme, že můžeme být ve svém nitru svobodni od zla, pomsty a strachu. A budeme slavit skutečně Vánoce.

z knihy "Vánoce - soubor různých textů"

Aleš Opatrný 2001

Text pro zahraniční vysílání Česk. rozhlasu

Sobotní večery u adventistů

Každou sobotu v modlitebně Církve adventistů sedmého dne v Krnově po celý listopad probíhaly přednášky bratra kazatele Luboše Žižky na témata:

- Víra - hloupost (má i ateista důvod věřit?)
- Bible - zázračná kniha, nebo velký podvod?
- Zlo - proč je na světě tolik utrpení? Co Bůh? Mlčí?
- Legenda - Ježíš - osobnost nejvíc milovaná a admítaná, existoval vůbec? A kým vlastně byl?
- Smrt - nic víc není? - Aneb, jak opravdu žít.
- Budoucnost - co přinese? - Tajemství je ukryto v bibli.

V těchto tématech br. kazatel předkládal všem přítomným přesvědčivým a důkazním způsobem odpovědi na otázky, které nás zajímají a o nichž přemýšlíme. A všechny odpovědi jsme nakonec našli v Božím slově - bibli.

A já jsem si stále znovu uvědomovala, jak je nesmírně důležité pozorně číst Boží slovo a brát ho vážně. Z každé přednášky jsem si odnášela ujištění o úžasném díle spasení, které Bůh připravil a nabízí každému člověku, a potvrzení o Boží lásce, milosti a odpuštění. A také jsem získala novou zkušenost, jak argumentovat na všetečné otázky nevěřících.

Chtěla bych touto cestou poděkovat br. kazateli Luboši Žižkovi za tyto perfektně připravené přednášky, za milé prostředí v jejich modlitebně a v neposlední řadě také za vynikající pohoštění, které každou sobotu obětavě připravovaly sestry z jejich sboru.

Ale mé největší poděkování patří našemu Pánu, Ježíši Kristu, který nás spojuje svým Duchem Svatým a láskou, ať jsme z jakékoliv církve.

Přeji nám všem v tomto adventním čase, plném očekávání, mnoho Božího požehnání.

EvaRo

Poděkování br. Bronislavu Kielarovi

Členové redakční rady touto cestou děkují br. Bronislavu Kielarovi za věrnou službu v redakci Dobrého pastýře. Bratr Kielar se staral o rubriku narozenin a jubilanů ve sboru, dále velmi často přispíval svými úvodníky.

Také při této příležitosti děkujeme jeho ženě ses. Jarmile Kielarové za to, že své sepsané paměti československých exulantů zveřejnila v našem sborovém časopise. Oběma děkujeme za jejich obětavou službu slovem našemu časopisu, a tak i nám všem. Jsou nám vzorným příkladem křesťanů, kteří žijí službou svému Bohu a svému bližnímu.

Při této příležitosti hledáme nového bratra nebo sestru, kteří by spolu s námi ostatními členy redakční rady chtěli spoluvytvářet náš sborový časopis Dobrý pastýř. Kdo si myslí, že umí trochu psát, fotit, kdo má chuť i nápady, ať se přihlásí, rádi ho mezi sebe vezmeme. Věk ani vzdělání nerozhoduje. Nebojte se!!!

za red. radu Eva Loydová



Advent - nejen předvánoční období

Doba přípravy na Vánoce se nazývá „ADVENT“. Toto označení pochází z latinského slova „adventus“, což znamená příchod. Myslí se zde na příchod Vykupitele, Ježíše Krista. Každoročním církev prožíváním adventu a slavením adventní liturgie církev zpřítomňuje očekávání starozákonních proroků, kteří připravovali lidstvo na příchod Mesiáše. Tím, že se věřící vžívají do atmosféry této dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele, ožívují zároveň touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale rovněž do svého vlastního života.



První začátky slavení adventu se objevují v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. Od 12. do 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánoce.

Datum první adventní

Datum první adventní neděle je pohyblivé. Je to proto, že poslední adventní neděle - čtvrtá - připadá vždy na neděli před 25. prosincem (který je hlavním vánočním svátkem). A protože 25. prosinec je každý rok v jiném dni v týdnu, tak i 1. adventní neděle má každý rok jiné datum. Advent vždy trvá do půlnoci dne 24.12. („Štědrý večer“ je vigilie - předvečer hlavního vánočního svátku). Někdy se proto stává, že poslední adventní neděle může připadnout i na Štědrý den. V takovém roce trvá advent vlastně jen tři týdny, i když má čtyři adventní neděle.

Adventní věnec

Věnec je od nepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. I bible mluví o věnci jako o projevu úcty, radosti a vítězství. Adventní věnec je holdem tomu, kdo je očekáván a kdo zároveň již přichází jako vítěz, jako Král a osvoboditel: Ježíš Kristus. Rozlévající se světlo z hořících svící vyjadřuje přicházejícího Krista, který rozptyluje temnotu a strach, neboť on je „Světlo světa“ (Jan 8,12). Každému, kdo věrně a s láskou vyhlíží příchod Páně, bude předán věnec spravedlnosti, vítězný věnec života. Neboj se. Buď věrný a dám ti vítězný věnec života. (srv. Zj 2,10)

Význam adventu - advent v nás

Adventní doba našťestí není pouze časem horečných nákupů. Má především svůj duchovní obsah. A tím je nejen příprava na Vánoce! Vyzývá nás k setkávání se s Kristem v našem každodenním životě a připravuje nás na jeho slavný příchod.

Prožít plodně adventní dobu znamená nově se setkávat s Bohem, který nabízí naplněný život a cestu dál. Přijmout výzvu adventu znamená vycházet mu v ústrety, obracet se k němu, pozvedat k němu své oči, smířit se s ním a s těmi, kdo jsou kolem nás a odhazovat všemožnou zbytečnou přítěž, která nám znemožňuje jít po jeho cestách...

převzato z internetu



Jiří Suchý o Vánocích

Rozhovor se zakladatelem divadla Semafor, hercem, textařem...

Jak vzpomínáte na Vánoce svého dětství?

Vánoce mého dětství byly krásné, je to kapitola sama pro sebe. Ale od těch dob pro mě Vánoce mnoho ztratily, protože je mi protivný konzumní způsob života, který je obklopuje. Hlavně to hektické shánění dárků, kdy do sebe lidé v obchodářcích šňouchají a předhánějí se v tom, co velkolepějšího dají svému dítěti pod stromeček. Právě tyto věci mi oslavu vánočních svátků deklasovaly. Osobně je dnes беру jako niternou záležitost a větší projevy zcela ignoruji.

Na které vánoční svátky nejraději vzpomínáte?

Na Vánoce, kdy jsem dostal pod stromeček svého syna Kubu. Narodil se 13. prosince, takže moje žena se krátce před Štědrým dnem vrátila z porodnice domů a samozřejmě neměla čas koupit nějaké dárky. A tak Kubu prostě zabalila a dala mi ho pod stromeček.

Pro mnoho lidí bude jistě překvapením, že jste jako chlapec ministroval u františkánů. Jak jste se k tomu dostal?

Byl jsem k tomu veden rodiči, navíc vila v sousedství na Spořilově, kde jsme bydleli, byl františkánský klášter - byla to sice malá vilka o třech františkánech, nicméně fungovala jako klášter, měli tam i klauzuru. A když mi bylo šest nebo sedm let, tak mě přizvali k ministrování a já to ochotně a velice rád přijal. Dokonce jsem byl pověřen chodit v poledne zvonit Anděla Páně a jednou ve druhé třídě jsem překvapil svého třídního, když jsem mu v poledne oznámil: „Pane učitelí, nezlobte se, já musím zvonit.“ Panu učiteli spadla čelist, protože se mu to za celou jeho učitelskou kariéru nikdy nestalo, a byl z toho tak šokovaný, že jenom řekl: „Tak jdi.“ Později mi ovšem oznámili, že v době vyučování už zvonit nesmím.

Byl jsem pokřtěný jako římský katolík, ale už jako kluk jsem litoval, že nejsem řecký, protože těch je míň a já byl vždycky individualista; říct tak při vyučování náboženství, že jsem řeckokatolík, ti by čuměli! Jinak jsem ale s františkány udržoval dost intenzivní kamarádství, znal jsem je v té vilce všechny a třeba páter Mikuláš mě bral v létě do Velkého Meziříčí, kde bydlela jeho maminka, a tam jsem trávil prázdniny. Dostal jsem se také k Panně Marii Sněžné, kde jsem chodil po klášterní zahradě, která tehdy byla hustě zarostlá, s takovými malými uličkami. Dnes je z toho veřejně prostranství.

Změnila se od těch dob nějak vaše víra?

To je složitá věc. V mládí jsem přijímal víru naprosto pasivně. Chodil jsem sice do kostela a žil v intencích, které mi byly vštípeny paní katechetkou, ale dnes už vím, že se v mnoha věcech mýlila - vzpomínám si, jak třeba říkala, že ten, kdo je pokřtěný v jiné církvi, nemůže dojít spásy. Čím jsem byl starší, tím víc jsem o otázkách víry přemýšlel sám, intenzivně jsem četl bibli a začal o určitých věcech také pochybovat. Nedávno jsem četl knihu Tomáše Halíka „Co je bez chvění, není pevné“ a musím mu dát za pravdu - od té doby, kdy jsem začal různé pochybovat a věci více vážit, je moje víra mnohem intenzivnější a už vím, k čemu směřuji.

Myslím, že nejhorší byly doby, kdy jsem víru bral jako rutinu, jako naprosto zmechanizovanou záležitost. V tomto směru mi hodně pomohlo, že jsem se později dostal do světského prostředí a poznal život z mnoha stránek. V současnosti píšu o svém duchovním hledání knihu s názvem „Komik si povídá s Bohem“...

19. 11. 2001

Z knihy: „Vánoce - soubor různých textů“

Benjamín slaví ☺ !!!

Bratři a sestry, milí čtenáři Dobrého pastýře, Slezská diakonie, která působí i v našem městě a regionu, nyní již v 16 oblastech a několika městech, letos slaví 10 let od svého založení. Jako sbor máme radost že se jí v našem městě daří a proto jí chceme z upřímného srdce popřát hodně sil a Božího požehnání do další práce. I do budoucna se chceme alespoň trochu podle svých možností podílet na spolupráci s touto diakonií, která sice patří k naší sesterské evangelické církvi, ale protože v této oblasti nemá žádný silnější mateřský sbor, navázala spolupráci s tím naším. Jedná se o spolupráci na úrovni duchovní - v současné době jsou to především pastorační návštěvy ve středisku Benjamín, o kterém ještě zveřejňujeme více informací, a potom již tradičně o spolupráci na pořádání adventních koncertů v tomto předvánočním období. Do budoucna bychom chtěli alespoň občas zařadit i v našem časopise nějaké aktuální informace o této práci a postupně seznámit naše čtenáře s jednotlivými oblastmi jejich práce. A teď již představujeme oslavence, jedno z prvních zařízení, které vůbec vzniklo na území našeho města:



Středisko Slezské diakonie Benjamín vzniklo v říjnu roku 1998 - tento rok slaví 10. narozeniny. Středisko Benjamín tvoří denní stacionář a rehabilitace.

Středisko Slezské diakonie Benjamín vzniklo v říjnu roku 1998 - tento rok slaví 10. narozeniny. Středisko Benjamín tvoří denní stacionář a rehabilitace.

Denní stacionář střediska Benjamín

Posláním denního stacionáře Benjamín je podpořit lidi s mentálním a kombinovaným postižením žít život jako jejich vrstevníci. Denní stacionář má kapacitu 21 uživatelů denně.

Nabídka aktivit vychází z potřeb klientů, je proto pestrá. Činnosti probíhají v malých skupinách, důraz je však také kladen na individuální přístup. V osobních cílech klientů většinou stojí, že nechtějí zůstat sami doma, chtějí se učit samostatnosti, trpělivosti, kompenzovat svůj typ postižení, rozvíjet své schopnosti do takové míry, aby byli schopni obstát v životě s co nejmenší mírou nutné pomoci okolí. Také se chtějí sdružovat, mít nové kamarády, získávat nové informace. Klienti přicházejí do střediska kolem 8. hodiny ránní a získávají přehled o všem, co přináší každodenní běžný život. Učí se dovednostem spojeným s chodem rodiny, připravovat si jídlo, vařit, práť prádlo, uklízet, obsluhovat různé spotřebiče. Zdokonalují se v komunikaci s druhými, učí se vyjádřit svůj názor, znát svá práva, ale také povinnosti. V rámci upevňování pracovních dovedností se seznamují s různými řemesly jako je práce s hlinou, tkaní na tkalcovských stavech, pletení košíků, vyrábění svíček... Prostory střediska Benjamín jsou bezbariérové a rozděleny na několik relativně samostatných komplexů, které mají k dispozici veškeré sociální zázemí. Dále se v denním stacionáři nachází místnost, která je zařízena jako jednopokojový byt.

.....

Služby jsou určeny pro lidi s mentálním a kombinovaným postižením od 15ti do 60ti let, kteří prozatím neusilují o získání pracovního místa na trhu práce.

Cíle denního stacionáře

- přispět k tomu, aby se klient stal co nejméně závislý na sociální službě
- žít podle svých představ, žít v kruhu rodiny
- připravovat klienta na „běžný život“
- získávat nezbytné dovednosti pro samostatné bydlení
- podporovat klienta v „rolí občana“
- poskytovat potřebné informace a poradenství

Rehabilitace - fyzioterapie střediska Benjamín

Jsou nedělitelnou součástí koncepce střediska Benjamín. Pracovníci rehabilitací se specializují na práci s lidmi s tělesným v kombinaci s mentálním postižením. Od března 2004 jsou rehabilitace zaregistrované jako nestátní zdravotnické zařízení v oborech fyziatrie, balneologie a léčebná rehabilitace, nemají smlouvy s pojišťovnami.

Rehabilitační úkony jsou konzultovány s odbornými garanty střediska Benjamín - rehabilitační doktor MUDr. Šimková, MUDr. Kořenková, dětský neurolog MUDr. Hájková.

Rehabilitace jsou poskytovány individuálně klientům denního stacionáře (kteří mají tělesný handicap), také ambulantně dětem a mládeži z Církevní základní a mateřské školy, jiným dle domluvy a volné kapacity. Klienti na tuto službu finančně přispívají.

Používané metody a techniky cvičení:

- Vojtova reflexní terapie
- Prvky Bobathova konceptu
- Léčebná rehabilitace
- Ballterapie, balanční cvičení, cvičení na udržení svalové rovnováhy
- Individuální a skupinová LTV, relaxační a dechová cvičení
- Vodoléčba - Hubbardova lázeň, perličkové koupele, tepelné zábaly
- Cvičení na stroji MOTomed

Adresa a kontakty:

Slezská diakonie - středisko Benjamín, SPC 54, 794 01 Krnov, pevná linka: + 420 554 610 402, E-mail: benjamin@sdk.cz, Vedoucí střediska: Šárka Gaudková, s.gaudkova@sdk.cz, Telefon: + 420 737 702 896, Sociální pracovník: Veronika Fofová, v.fofova@sdk.cz, Telefon: + 420 733 142 402.

Slezská diakonie slaví 10 let od svého vzniku, v našem bezprostředním okolí se s ní můžeme setkat v těchto oblastech:

- Archa - chráněné bydlení
- Archa - podporované bydlení
- Benjamín - denní stacionář
- Bethel - azylový dům pro muže
- Denní stacionář Nový Jičín
- Poradna pro oběti násilí, týrání a zneužívání - ELPIS Bruntál
- Chana - azylový dům pro matky s dětmi
- Ninive - kavárna - čajovna
- Poradna rané péče
- Rút - sociální rehabilitace
- Sociální asistence
- Tichá - denní a týdenní stacionář
- Dům na půl cesty - Timotej
- Církevní ZŠ a MŠ
- CHRPA - sociální firma Slezské diakonie o.p.s.
- Arbeni - občanské sdružení

Pomozte i Vy, jsme otevřeni veškeré Vaší podpoře, i takové, o které víte jenom Vy sami a můžete nám ji nabídnout.

pro Dobrého pastýře Radovan Rosický (částečně převzato z internetu)

Narozeniny ve sboru

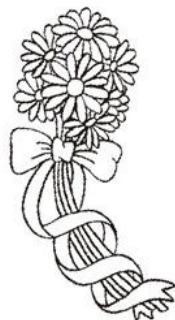
Milí bratři a sestry, kdo by rád neslavil? A narozeniny jsou jistě důvodem k malému zastavení a ohlédnutí. S vděčností Pánu Bohu se ohlížíme, co všechno jsme již směli přijmout a s nadějí vyhlížíme, co pro nás má ještě připraveno. S nadějí vyhlíželi proroci i narození Božího Syna, našeho Pána Ježíše Krista. Jeho narozeniny si pravidelně připomínáme, i když přesně neznáme konkrétní datum. Víme však, že pro každého z nás jeho příchod znamenal nesmírně mnoho. Snad nejlépe to vyjadřuje ten známý verš: „**Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.**“ Přejeme našim milým oslavencům, aby se tento Boží narozeninový dar stal jejich celoživotní radostí.

Prosinec 24. - 25.

Ježíš, syn Josefa a Marie, Betlém, Izrael

Leden: Čepová Marie, Krnov
Murtingerová Anna, Krnov
Odstrčilová Zdenka, Krnov
Švéda Jiří, Krnov
Tyleček Karel, Krnov
Bolková Anežka, Krnov

Galda Jindřich, Třemešná
Galdová Lenka, Třemešná
Pecháček Milada, Třemešná
Sedláček Jaroslav, Krnov
Zmrzlík Daniel, Krnov



Únor: Bajtková Marie, Krnov
Butora Vladimír, Krnov
Dolek Josef, Krnov
Kielar Jan, Krnov
Kozáková Marie, Krnov
Kroupová Anna, Krnov
Labajová Helena, Heřmanovice
Lukášová Ludmila, Krnov

Marek Daniel, Krnov
Ničmanová Veronika, Krnov
Pecháček Zbyšek, Třemešná
Stejskalová (za svob. Marková) Hana, Krnov
Šrajbr Rudolf, Krnov
Šrámková Františka, Třemešná
Rollerová Rostislava, Město Albrechtice
Tyleček Viktor, Krnov

Březen: Nálepová Milada, Krnov
Ničmanová Hana, Krnov
Svítíl Erik, Krnov
Špačková Vlasta, Krnov
Švédová Jana, Krnov
Velišková Eva, Krnov
Lukáš Rostislav, Krnov

Lukášová Soňa, Krnov
Lukáš Patrik, Krnov
Andělová Milada, Lichnov
Horák Lubomír, Zátor
Ničmanová Antonie, Krasov
Šrámek Jaroslav, Třemešná
Šrámková Jana, Třemešná



pro Dobrého pastýře Romana Sedláčkov



Pozvánka na koncert

Od vystoupení Hillsongu a Matta Redmana ve Vsetíně uběhlo již několik měsíců. Koncert Hillsongu, velký zájem Vás, návštěvníků, celková atmosféra, Boží požehnání, to vše pro nás bylo nezapomenutelným zážitkem a povzbuzením.

Tentokrát Vás zveme na další výjimečný koncert.

Adrian Snell je celosvětově uznávaný zpěvák a klavírista, jehož hudba se během třicetileté kariéry dotkla mnoha žánrů - od klasiky přes experimentální, jazz/blues, rock, soul až po pop. V rámci vsetínského a havířovského koncertu vystoupí mimořádně i se svou dcerou Carlou Jae, jejíž hudební projev a hlas skvěle umocňuje atmosféru představení.

Koncerty se uskuteční: Havířov - sobota 13. 12. 2008, Vsetín - neděle 14. 12. 2008

Předprodej a více info: Havířov - <http://snell.ikardio.cz>, Vsetín - www.worshipvsetin.cz

Na toto vystoupení Vás za přípravný tým spolu s partnery koncertů srdečně zvou Daniel Hurta a Petr Húšť.



TROCHU HUMORU :D)

Dvě řádové sestry jedou autem a dojde jim benzín. Auto škytne a zastaví, sestry vystoupí a v dáli uvidí benzínovou pumpu. Dojdou tam a prosí pumpaře, jestli by jim nenatočil trochu benzínu, aby dojely k pumpě a mohly natankovat.

„Ale beze všeho, sestry“ povídá pumpař, „máte kanystry?“ „Nemáme. Nemohl byste nám prosím nějaký půjčit?“ ptají se sestry. „Zkusím něco najít“ povídá pumpař. Za chvíli se vrátí a říká: „Sestry, víte, je mi to nepříjemné, ale, no, mám tu jen starý nočník. Jestli Vám to nebude vadit, tak Vám ho půjčím.“

„Ale nevádí, to je v pořádku.“ Pumpař tedy natočil trochu benzínu do nočníku, sestry poděkovaly a vracejí se ke svému autu. Přijdou k autu a nalévají benzín z nočníku do nádrže.

Jede kolem náklad'ák, řidič zastaví, vykloní se z okénka, vytřeští oči na sestry, jak nalévají obsah nočníku do nádrže a povídá: „Teda sestry, vaši víru bych chtěl mít!“

„Děti, kdo strávil několik dní v útrokách živočicha?“
Hlásí se malý Jonáš: „Prosím, Karkulka!“

Čím více dárků, tím více radosti?

Říká se, že Vánoce jsou svátky dětské radosti. Dětem přirozeně dělají radost dárky. Někdy ale podlehneme představě, že platí jakási přímá úměra: čím více dárků, tím více radosti. Není tomu ale tak!

Dárek je především osobní poselství

Dárek není jen ona věc, která se dává a která má hodnotu vyjádřitelnou v penězích. Dárek je především osobní poselství, které říká "mám tě rád". A něco takového se vlastně ani penězi vyjádřit nedá. V dárku - pokud je myšlen upřímně a vskutku jako dárek - dáváme totiž sami sebe. A to je velká, slavná věc, kterou bychom měli o Vánocích zažít.

Cennější než umytá podlaha a husa v troubě

A když se o Vánocích jeden druhému dáváme - měli bychom se dávat pěkně, mile, abych tak řekl v pěkném balení, tj. v pohodě a dobré náladě. Neměli bychom se tedy tím předvánočním shonem a uklízením a vařením a pečením dát zaskočit a utahat. Vždyť ono na tom zase tak strašně moc nezáleží, jestli se zrovna něco nepovedlo podle našich představ, jestli jsme něco nestihli. Zkusme to letos. Je to cennější než umytá podlaha a husa v troubě.

Dárek nad dárky

Je před námi příležitost dát dětem dárek nad dárky. Totiž jistotu, že máme rádi nejen je, ale že se máme navzájem rádi i my dospělí kolem dokola. A není vůbec od věci, když třeba při štedrovečerní večeři vyhradíme chvíli, kdy všichni společně vzpomínáme na ty, kdo nějak patří do okruhu naší lásky, přízně, sympatií, a když děti v tomto vzpomínání mají své významné slovo. Takovýto dárek citové jistoty v rodinném společenství se nikdy neztratí, nezkaží, nezestárne, nezapomene.

Nestydět se za projev lásky

Říká se také, že o Vánocích se otvírají lidská srdce. Ano, je tomu tak - co to však znamená? Je to doba, kdy si dospělí vzájemně projevují více lásky, kdy ji více dávají najevo a nestydí se za ni. Je to také velká příležitost k odpuštění a k usmíření všude tam, kde došlo k nedorozumění a k hořkostí. Víme, že není prospěšné, když nad naším hněvem „zapadá slunce“. To platí sice obecně a každodenně, ale o Vánocích to má svůj zvláštní význam.

Doporučení pro rodiče

Děti toho velice mnoho dostanou. Naskýtá se tedy nebývalá příležitost, aby také mohly více dávat. Aby samy mohly zakoušet radost a uspokojení z toho, že mohou někoho obdarovat a působit radost. Je tu jedinečná příležitost učit děti, jak překonávat své osobní sobectví. Prostě udělat něco dobrého někomu druhému z vděčnosti za to, co jsme sami z lásky a bez zásluhy přijali. Je to příležitost učit děti překonávat nejen sobectví osobní, ale i sobectví rodinné, skupinové, národní - jakékoliv.

Na co o Vánocích nezapomenout?

Ani při všech těch vánočních starostech a radostech, při světle vánočních svíček a dětských očích, bychom neměli na něco zapomínat: o Vánocích slaví křesťané po celém světě narození Ježíše Krista. Tehdy, před dvěma tisíci léty, vstoupilo do lidských dějin něco zcela zvláštního, vzácného, jedinečného - jako výzva celému lidstvu. I naše letošní Vánoce by měly být něčím vzácným, zvláštním, byť se v našem životě opakují už kdoví po kolikáté.

převzato z internetu (Zpracováno podle knihy Prof. PhDr. Zdeňka Matějčka, CSc.: „Co, kdy a jak ve výchově dětí“, kterou vydalo nakladatelství Portál)

Adventní radost

Adventní čas
klidně si kráčet
ke svému cíli.

Otisky šlápějí vryl
do prašných cest všedních dnů.
Ve slavnostně oděných chrámech
zažehl svíce
a jiskry radosti v dychtivých očích dětí.

Přivolal vzpomínky zasuté
pod příkrovem šedivého jíní.
Rozezněl zvony unavených srdcí
bijících na poplach.
Do temných nocí

zasel svit červánků jitřních.
Sněhové vločky drobných nadějí
zavál do sepjatých dlaní.

Krůpěje mrznoucí rosy
usedly do mých snů

A tisíce šumících křídel
vložilo do kolébky noci
adventní chvalozpěv:

Už přišel.

Přišel už?

Zapustil kořeny slova?
Otevřel prameny míru
ze zdrojů věčných?

Už přišel.

Stiskl mi ruku
a vepsal do dlaně písmeny lásky:
Neboj se! Jsi můj!

*Báseň ze sbírky
„Variace na jediné téma“
Od Pavla Smetany*

Jak má kazatel nesnadný život

Když mluví déle než dvacet minut,
vyprazdňuje sbor; káže-li kratší dobu,
nepřipravuje se.

Mluví-li nahlas, křičí; mluví-li
normálně, lidé ho neslyší.

Chodí-li na návštěvy, není nikdy doma;
je-li vždy doma k dosažení, nenavštívuje lidi.

Prosí-li o dary, je na peníze; neprosí-li,
je povýšený.

Má-li při pastoračním rozhovoru čas,
zdržuje; zkrátí-li hovor, odbývá lidi.

Začíná-li shromáždění přesně, jdou mu
hodinky napřed; začne-li později, zdržuje
lidi.

Opravuje-li kostel, vyhazuje peníze;
neopravuje-li jej, nechává všechno
zpuštnout.

Je-li mladý, chybí mu zkušenosti; je-li
starý, měl by jít do důchodu.

Dokud je živ, vědí všichni všechno lépe;
když zemře, není, kdo by ho nahradil.

z knížky „Bůh má veselé lidi rád“



SILVESTROVSKÁ STRÁNKA

Předvánoční projev soudruha Antonína Zápotockého, 1952

Chtěl bych dnes ve svém předvánočním projevu promluvit k těm, kteří se o Štědrém večeru nejvíce shromažďují kolem vánočních stromků: k našim dětem a mládeži. Vy, kteří dorůstáte, nepozorujete ani, jak mnohé se u nás v poslední době změnilo a mění. Ani legendární Vánoce nezůstávají beze změny. Září sice dále vánoční stromky, čekají se dárky, ale mizí už jesličky, které dříve bývaly nezbytným doprovodem vánočních svátků, jesličky s malým Ježíškem musely být dříve o Vánocích v každé domácnosti, i když jsme je museli vystříhané z papíru zapíchat jen do mechu za okny. Malý Ježíšek, ležící ve chlívě na slámě vedle volka a oslíka, to byl symbol starých Vánoc. Proč? Měl připomínat pracujícím a bédným, že chudí patří do chlívě. Když se mohl ve chlívě narodit a bydlet Ježíšek, proč byste tam nemohli bydlet vy, proč by se tam nemohly rodit vaše děti? Tak mluvili k chudým a pracujícím bohatí a mocní. Děti pracujících se již nerodí ve chlívěch. Proto také v době kapitalistického panství, kdy bohatí vládli a chudí se dřeli, pracující na mrvě ve chlívěch bydleli a jejich děti se tam rodily.

Doby se ale změnily. Nastaly mnohé převraty. I Ježíšek vyrostl a zestárl, narostly mu vousy a stává se z něho děda Mráz. Nechodí již nahý a otrhaný, je pěkně oblečený v beranici a v kozičku. Nazí a otrhaní nechodí již dnes ani naši pracující a jejich děti. Děda Mráz přijíždí k nám od východu a na cestu mu září také hvězdy, nejen jediná betlémská. Celá

řada rudých hvězd na našich šachtách, hutích, továrnách a stavbách. Tyto rudé hvězdy hlásají radostně, že vaši tatínkové a maminky splnili na svých pracovištích úkoly čtvrtého roku první Gottwaldovy pětiletky. Čím více je těchto zářivých hvězdiček, tím radostnější budou naše svátky, které se stávají svátkem radostné oslavy splnění úkolů celoroční naší práce. Čím důsledněji je tato práce vykonaná a úkoly splněny, s tím větší nadílkou je příjezd dědy Mráze provázen. Do Vánoc splníme závazky Stalinovi. Proto dnes k radostnému vánočnímu svátku slibme našemu osvoboditeli, příteli a učiteli soudruhu Stalinovi, slibme našemu prezidentu soudruhu Gottwaldovi všichni my, velcí i malí, že se budeme starat každý ze všech svých sil, abychom své pracovní schopnosti ve školách, závodech i kancelářích a na každém pracovním místě rozvíjeli tak, aby úkoly, vytyčené pro poslední rok Gottwaldovy pětiletky, byly do příštích Vánoc na všech pracovištích splněny. Aby nad všemi závody, šachtami, státními statky, JZD, ve městech i na vesnicích se rozzářily jasně rudé hvězdy splněných závazků, aby naše krásná vlast rozkvetla novými květy splněných úkolů a plánů. Tím zkrážíme také zločinné plány a úmysly těch, kteří místo tvůrčí práce chtějí připravovat novou světovou válku, aby mohli znovu zotročit naše národy a vykořisťovat lidskou práci. Slibme si, že ubráníme mír a zachováme tak na celé zemi pokoj a klid všem lidem dobré vůle!

Co bylo dříve míněno smrtelně vážně, zní dnes jako legrace ...



Malý chlapec se bojí tmy. Jednoho dne mu máma řekne, aby šel ven na dvorek a přinesl jí smeták. Chlapeček se k mámě otočí a řekne: „Mami, já tam nechci, je tam tma“. Máma se na svého syna konejšivě usměje. „Nemusíš se bát tmy,“ vysvětluje mu. „Ježíš je tam. Dá na tebe pozor a bude tě chránit“. Chlapeček se upřeně zadívá na mámu a zeptá se: „Jsi si jistá, že tam venku je?“ „Ano, jsem si jistá. Je všude, je vždy připravený ti pomoci, kdykoli ho budeš potřebovat.“ Chlapeček se na chvíli zamyslí, pak jde ke dveřím a trošku je pootevře. Zamžourá do tmy a zavolá: „Ježíši? Jestli tam jsi, podal bys mi, prosím tě, smeták?“

Dětem















VÁNOCE jsou opravdu velikými svátky. Začínají 25. prosince slavností Narození Páně. Starým českým jménem se jí říká Boží hod vánoční. Ale první sváteční chvílí je Štědrý večer, 24. prosince. Ke křesťanským slavnostem totiž vždycky patří už předchozí večer. Vánoční doba pak trvá skoro tři týdny - do svátku Křtu Páně, který je v neděli po 6. lednu.

Pamatuješ ještě, jak jsi prožil poslední Vánoce? A víš, proč se dělají všechny ty vánoční přípravy, proč se zdobí stromček a stavějí jesličky, proč chodíme na slavnostní bohoslužby, zpíváme koledy, prostíráme sváteční stůl a s láskou připravujeme dárky?

Křesťané to dělají kvůli narození Ježíše, který přišel na svět jedné noci před dvěma tisíci lety. Ale proč tolik rozruchu kolem narození jediného člověka? Víš, tohle dítě Bůh kdysi lidem slíbil. Už dávno se na ně těšili. S velikou touhou čekali na Mesiáše (řecky Krista), Bohem poslaného, který přemůže na světě zlo i smrt a navždycky přinese život a pokoj. Ježíš je Syn Boží. A Boží slib, který se začal plnit!

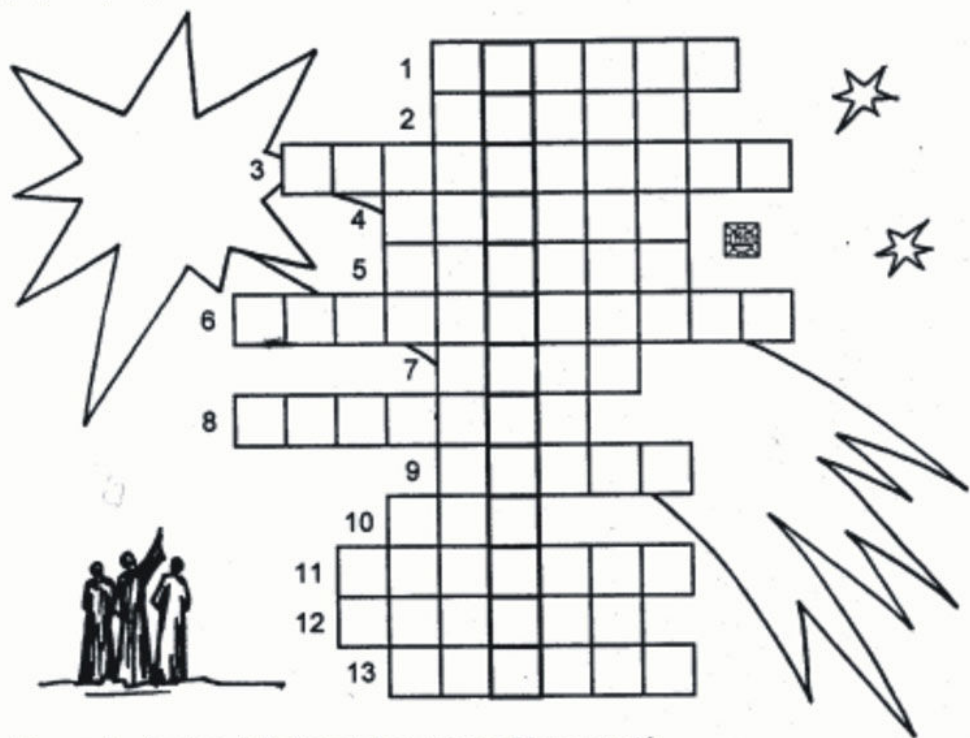
Jako se z Ježíšova narození radovali pastýři, tak se o Vánocích radujeme i my. A jako pastýři přinesli Ježíšovi dárky - pro radost a aby neměl nouzi - tak i my na Štědrý večer obdarováváme druhé. Vždyť Bůh se s námi rozdělil i o svého Syna. Aby nám byl blízko, stal se člověkem. Je štědrý a my se mu můžeme podobat! Ježíšovo narození začínáme oslavovat právě na Štědrý večer. Scházíme se v kostele na půlnoční bohoslužbě, všechno je slavnostní, zpívají se koledy. Děkujeme Bohu za Ježíše a modlíme se za radost a pokoj pro všechny lidi na světě.

ŠTĚDRÝ BISKUP MIKULÁŠ

JEDNOHO DNE SE  DOZVĚDĚL, ŽE JEDEN ZE SOUSEDŮ JE VE
VELKÉ NOUZI A NEMÁ  NA VĚNO PRO SVÉ .
ZNAMENALO TO, ŽE O NĚ NEBUDE MÍT ZÁJEM ŽÁDNÝ .
 SE TAKÉ DOZVĚDĚL, ŽE OTEC CHCE, ABY
 VYDĚLÁVALY  VELMI ŠPATNÝM ZPŮSOBEM, PROTO
SE ROZHODL POMOCI. V  PŘIŠEL K  SVĚHO SOUSEDA A
DO OTEVŘENÉHO  VHODIL HROUDU ZLATA. TOTÉŽ SE
OPAKOVALO DALŠÍ . OTEC S  BYLI VELMI ŠŤASTNÍ.
ZÁROVEŇ BYLI TAKÉ ZVĚDAVI, KDO JE TEN ŠTĚDRÝ DÁRCE. A TAK
KDYŽ SE TOTÉŽ OPAKOVALO I TŘETÍ , VYBĚHL OTEC DO TMY
ZA UTÍKAJÍCÍM  A NAKONEC HO I DOHONIL. TEN HO ALE
VELMI PROSIL, ABY TO VŠE UCHOVAL JAKO TAJEMSTVÍ.

TŘI MUDRCI NEZAVÁHALI

Mudrci podstoupili namáhavou a dlouhou cestu, aby se poklonili nově narozenému židovskému králi a slíbenému Mesiáši – Ježíši Kristu. My to máme mnohem lehčí, když se chceme setkat s Ježíšem. Nemusíme překonávat hory doly, ale přesto nás jedna překážka občas potkává. Až vyluštíš která, popřemýšlej, co se s ní dá dělat.



Pro správné odpovědi si vezmi na pomoc Písmo svaté.

1. Znamení, které přivedlo mudrce k Ježíšovi.
2. První dar, který mudrci přinesli.
3. Mudrci otevřeli své... (Mt 2,11).
4. Název pro slíbeného Zachránce, kterého izraelský národ očekával.
5. Město, kde se Ježíš narodil.
6. Správný název svátku, lidově zvaného „Tři králové“.
7. Co uviděli mudrci kromě matky Marie? (Mt 2,11).
8. Druhý dar, který mudrci Ježíšovi přinesli.
9. Měsíc, do kterého připadá slavnost příchodu mudrců od východu.
10. Co přimělo mudrce, aby se vrátili do své země jinou cestou?
11. Zlý král, který nechal povraždit betlémské děti.
12. Země Ježíšova narození (tenkrát).
13. Evangelista, který popisuje příchod mudrců k Ježíšovi.

Československá církev evangelická v Krnově

<u>Kazatel sboru:</u>	jáhen Radovan Rosický
<u>Adresa:</u>	Farní sbor ČCE, Albrechtická 92, Krnov, telefon: 552 302 109 1845328379 / 0800
<u>Číslo účtu sboru:</u>	
<u>Úřední hodiny:</u>	čtvrtek 10 - 12 hod, 16 - 18 hod.
<u>www stránky:</u>	http://krnov.evangelnet.cz
<u>Na požádání:</u>	- katechetická příprava ke křtu - vysluhování Svaté večeře Páně nemocným členům sboru - pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď - předmanželské rozhovory

Pravidelná shromáždění v Krnově (evangelický kostel na Husově náměstí):

Neděle	9.45 h.	bohoslužby
Úterý	17.00 h.	biblická hodina v kostele
Čtvrtek		skupinky v jednotlivých rodinách dle domluvy
Pátek	15.30 h.	dětský křesťanský klub Smajlíci ☺ nyní na faře! - každý 2. a 4. pátek - každý 1. a 3. pátek konfirm. cvičení na faře (příp. změny dle doml.)
	18.00 h.	modlitební chvíle v kostele
Sobota	18.00 h.	setkání mládeže dočasně na faře nebo dle domluvy

Každé 1. pondělí v měsíci ekumenické modlitební setkání - v různých církvích dle domluvy.
(Přes prázdniny se nekonají biblické hodiny, setkání mládeže a klub dětí).

Pravidelná shromáždění v Krasově:

2. a 4. neděle v měsíci	14.00 hod.	bohoslužby
1. a 3. úterý v měsíci	13.00 hod.	biblická hodina

Shromáždění se konají u sestry Ničmanové, v domě pečovatelské služby.

Pravidelná shromáždění v Třemešné:

2. neděle v měsíci	8.00 hod.	bohoslužby (v katolickém kostele)
4. středa v měsíci	17.00 hod.	biblická hodina u br. Galdy, č. p. 306



Redakce Dobrého pastýře

Vám přeje

požehnané Vánoce

Redakční rada:

Bedřich Marek, Radovan Rosický, Eva Roztomilá, Eva Loydová,
techničtí redaktori - Petr Malík a Hanka Kučerová

Příspěvky můžete předávat redakční radě, nechat je na faře, nebo, což je pro nás nejlepší,
posílat e-mailem na adresu: dobrypastyr@centrum.cz